

Цю казку надаємо вам безкоштовно на сайті Ririro.com/uk. Наша місія - надати всім дітям у світі можливість безкоштовного доступу до різноманітних казок. Казки можна читати, завантажувати та роздруковувати онлайн, вони охоплюють широкий спектр тем, включаючи тварин, фантастику, науку, історію, різноманітні культури та багато іншого.

Підтримайте нашу місію, поширюючи наш сайт.
Бажаємо вам приємного читання!

Ririro

УЯВА ВАЖЛИВІША, НІЖ ЗНАННЯ

Beatrix Potter

Джонні-городянин

Мишеня Джонні народилося в шафі. Тіммі Віллі народився в саду. Тіммі Віллі був маленьким сільським мишеням, яке помилково потрапило до міста в кошику. Садівник раз на тиждень відправляв овочі до міста візником; він пакував їх у великий кошик.

Садівник залишав кошик біля садових воріт, щоб візник міг забрати його, коли буде проїжджати повз. Тіммі Віллі проліз туди через дірку в плетеному паркані і, з'ївши трохи гороху, Тіммі Віллі міцно заснув.

Він прокинувся з переляку, коли кошик піднімали на візок. Потім почалася тряска, тупіт кінських ніг; туди кидали інші пакунки; милі й милі - тряска, тряска, тряска! і Тіммі Віллі тремтів серед переплутаних овочів.

Нарешті віз зупинився біля будинку, де кошик вийняли, занесли і поставили. Кухар дав візникові шість пенсів; задні двері грюкнули, і візок з гуркотом поїхав геть. Але тиші не було, здавалося, що проїжджали сотні возів. Собаки гавкали, хлопчики свистіли на вулиці, кухарка сміялася, покоївка бігала сходами, а канарка співала, як паровоз.

Тіммі Віллі, який все життя прожив у саду,
мало не до смерті перелякався. В цей час кухар
відкрив кошик і почав розпаковувати овочі.
Звідти вискочив переляканий Тіммі Віллі.

Кухар підскочив на стільці, закричав: "Миша! Миша! Покличте кота! Принеси мені кочергу, Саро!" Тіммі Віллі не став чекати Сару з кочергою; він кинувся вздовж плінтуса, поки не натрапив на маленьку дірочку, і стрибнув у неї.

Він пролетів півфута і врізався в середину мишачої вечері, розбивши три склянки. "Фто це такий?" - запитав мишеня Джонні. Але після першого вигуку здивування він миттєво опанував свої манери.

З максимальною ввічливістю він представив Тіммі Віллі дев'ятьом іншим мишам, усі з довгими хвостами і білими краватками. У самого Тіммі Віллі хвіст був незначним. Мишеня Джонні та його друзі помітили це, але вони були надто виховані, щоб робити зауваження; лише один з них запитав Тіммі Віллі, чи не потрапляв він коли-небудь у пастку?

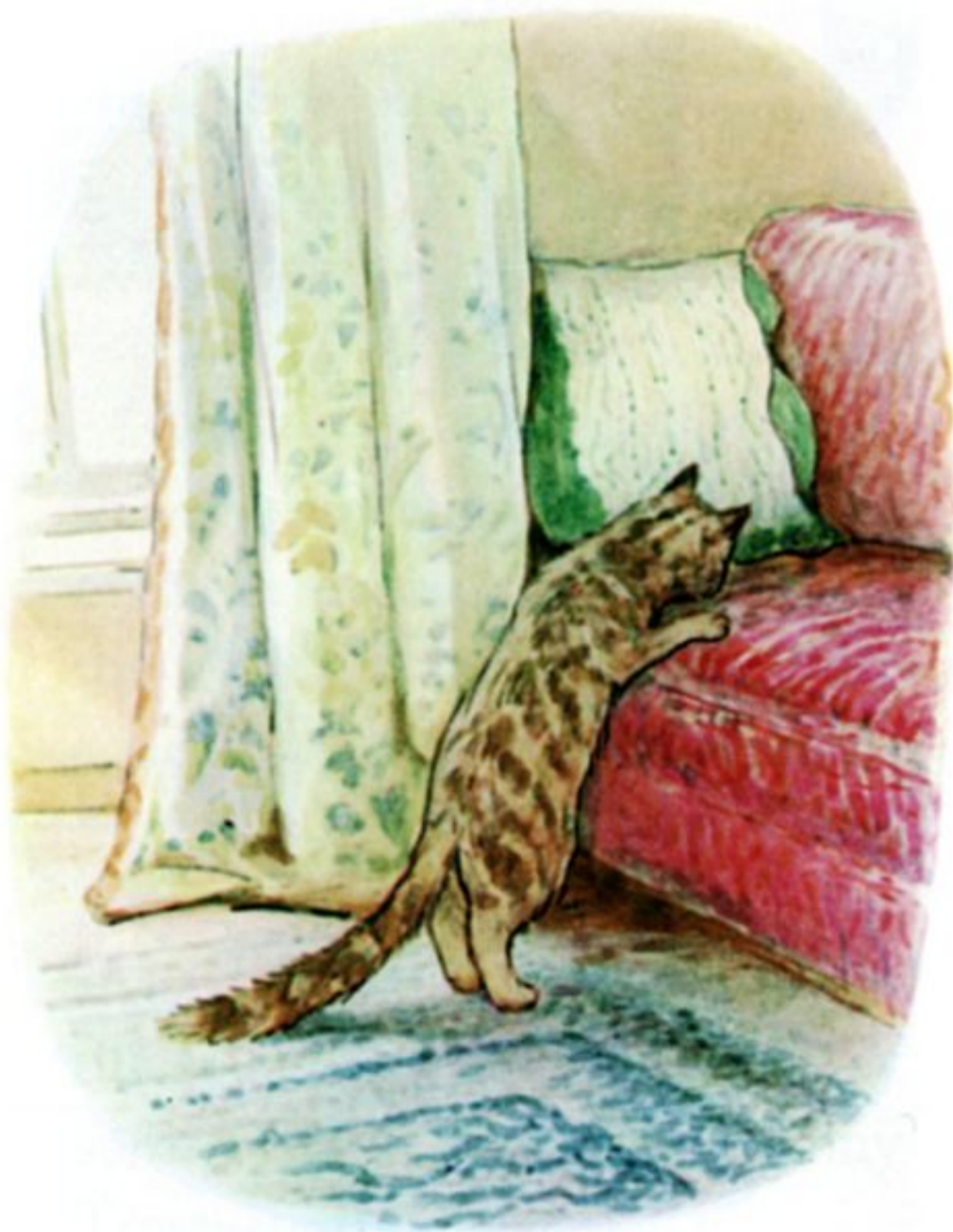
Вечеря складалася з восьми страв; нічого особливого, але по-справжньому вишукано. Всі страви були невідомі Тіммі Віллі, і він навіть трохи побоявся б їх куштувати; тільки він був дуже голодний і дуже хотів поводитися відповідно до товариських манер. Безперервний шум нагорі так його нервував, що він впустив тарілку. "Нічого страшного, вони нам не належать", - сказав Джонні.

"Чому б тим молодикам не повернутися з десертом?" Слід пояснити, що двоє молодих мишенят, які чекали на інших, в перервах між стравами піднімалися нагору на кухню. Кілька разів вони падали, пищали і сміялися; Тіммі Віллі з жахом дізнався, що їх переслідує кіт. Апетит у нього пропав, він відчув слабкість. "Фочеш желе?" - запитав Джонні.

"Ні? Фочеш лягти спати? Я покажу тобі найзручнішу диванну подушку".

У диванній подушці була дірка. Джонні цілком чесно рекомендував її як найкраще ліжко, яке тримають виключно для відвідувачів. Але диван пахнув котами. Тіммі Віллі вважав за краще провести нещасну ніч під крилом.

Наступного дня було те ж саме. Для мишей, які звикли їсти бекон, був приготований чудовий сніданок, але Тіммі Віллі виріс на коренеплодах і салаті. Мишеня Джонні та його друзі гасали під підлогою, а ввечері сміливо виходили на волю по всьому будинку. Один особливо гучний гуркіт був спричинений падінням Сари з підносом для чаю вниз; крихти, цукор і мазки варення треба було збирати, незважаючи на кота.

Тіммі Віллі мріяв опинитися вдома, у своєму мирному гніздечку на сонячному березі. Їжа йому не подобалася, шум заважав спати. За кілька днів він так схуд, що мишеня Джонні помітив це і почав його розпитувати. Він вислухав розповідь Тіммі Віллі і запитав про сад. "Здається, це досить нудне місце? Що ти робиш, коли йде дощ?"

"Коли йде дощ, я сиджу в своїй маленькій піщаній норі і лущу кукурудзу та насіння з моєї осінньої скарбнички. Я підглядаю за дроздами на галявині та за моїм другом Півнем Робіном. А коли знову вийде сонце, ти побачиш мій сад і квіти - троянди, рожеві і братки - і жодного шуму, окрім птахів, бджіл і ягнят на луках".

"Знову цей кіт!" - вигукнув Джонні. Коли вони сховалися у вугільному погребі, він відновив розмову: "Зізнаюся, я трохи розчарований; ми намагалися розважити тебе, Тімоті Вільям".

"О так, так, ви були дуже добрі, але мені так погано" - відповів Тіммі Віллі.

"Можливо, твої зуби і травлення не звикли до нашої їжі; можливо, тобі буде краще повернутися в кошику".

"Ох? Ох!" - вигукнув Тіммі Віллі.

"Звісно, ми могли б відправити тебе назад ще минулого тижня", - роздратовано сказав Джонні, - "хіба ти не знаєш, що по суботах кошик повертається порожнім?"

Тож Тіммі Віллі попрощався зі своїми новими друзями, сховався в кошику з крихтою торта та засохлим капустяним листком, і після довгої тряски благополучно опинився у власному садку.

Іноді по суботах він ходив подивитися на кошик, що стояв біля воріт, але краще не залазити туди знову. І ніхто не виходив, хоча Джонні майже пообіцяв прийти в гості.

Минула зима, знову виглянуло сонце, Тіммі Віллі сидів біля своєї нори, зігріваючи свою маленьку шубку і вдихаючи запах фіалок і весняної трави. Він майже забув про свій візит до міста. Аж раптом піщаною доріжкою з'явився Джонні Миша з коричневою шкіряною сумкою!

Тіммі Віллі прийняв його з розпростертими обіймами. "Ти прийшов у найкращу пору року, ми будемо їсти трав'яний пудинг і сидіти на сонечку". "Гм, тут трохи сиро", - сказав Джонні миша, який ніс свій хвіст під пахвою, вилазячи з багнюки.

"Що це за страшний шум?" – несамовито почав він.

"Це?" – сказав Тіммі Віллі, – "це всього лише корова; я попрошу трохи молока, вони цілком нешкідливі, якщо тільки не ляжуть на тебе. Як поживають наші друзі?"

Розповідь Джонні була досить посередньою. Він пояснив, чому завітав до них так рано: сім'я поїхала на Пасху до моря, а кухар робив весняне прибирання, отримуючи за це зарплату, і отримав особливе доручення - вичистити все від мишей. Було четверо кошенят, а кішка вбила канарейку.

"Вони кажуть, що це зробили ми, але я знаю правду", - сказав мишеня Джонні. "Що це за страшний гуркіт?"

"Це всього лише газонокосарка; я зараз принесу тобі скошену траву, щоб застелити ліжко. Я впевнений, що тобі краще жити в селі, Джонні."

"Подивимось до вівторка, вони зупинилися на березі моря, поки не повернуться." "Я впевнений, що ти більше ніколи не захочеш жити в місті", - сказав Тіммі Віллі.

Але він захотів. Він повернувся в наступному кошику з овочами; він сказав, що там занадто тихо!!! Одній людині підходить одне місце, іншій - інше. Зі свого боку, я вважаю за краще жити в селі, як Тіммі Віллі.

